

ДАНИЛО ЈОКАНОВИЋ

СЕДАМ ПРИЧА

ОПШТИНСКИ ПЕЧАТ

– Мораш хитно да дођеш до мене, молим те. Имам нешто да те питам, а не могу овако преко телефона.

– То онај твој. Онај што га кријеш. Је ли било нешто синоћ? Причај, причај...

– Не могу преко телефона. Ајде, долази...

После пола сата.

– Ма где си досад?

– Налетех испред лифта на твог комшију. Овога одозго. Удави ме човек. Једва сам га се отресла.

– Идем да ставим кафу.

– Пусти кафу, причај... Шта је било синоћ?

– Ти радиш у општини... Ти то мора да знаш...

– Шта, бре, да знам?

– Општински печат. Јеси ли видела некад општински печат?

– И ти си ме звала да ме питаш за општински печат. Да ниси полудела, жено?

– Ма нисам, слушај... Синоћ ме повео на вечеру. Било је супер. Нека кафана према Обреновцу – заборавила сам како се зове... И после одемо код њега. Он навалио још с врата. И када сам ја скинула дуксерицу и брус, он застаде на трен, па смејући се рече: „Јој, Дашо колике су ти брадавице – ко општински печати?”

ДЕДИНА ПЕНЗИЈА

Имали смо деду који је радни век провео у рудницима Америке. Кад је добио пензију, већ стар, али још увек жилав – вратио се кући. Уз њега и његову пензију проживели смо и ми остатак његовог века. Заправо уз пензију и дуже.

Дође поштар и донесе гомилу пара, а деда их покупи својим огромним шакама и однесе у собу у дну ходника. Вративши се са потписаном признаницом, заправо овереном намастиљаним кажипрстом, дајући је поштару рекао би:

– Ти остајеш на ручку. Ђецо, ђе је она ракија.

Остао би понекад поштар и на вечери...

И ми смо били зашли у озбиљне године кад једнога јутра приметисмо да деда није устао у девет ћукова као обично. И да још увек не устаје иако смо сви ми већ били на ногама. Тата уђе у његову собу. Он је једини и смео да уђе.

– Умро деда, прошапта излазећи, а суза му вири из ока.

– Како бре умро, велим ја.

– Зар деда, додаје брат.

Одлучимо тога јутра нас тројица да никоме не казујемо.

Још истога дана смо купили нови велики замрзивач и у њега сместили деду.

Поштар је и даље редовно долазио сваког првог у месецу. Тата је, објашњавајући поштару да деди нешто није добро, својим шакегинама прикупивши свежњеве новчаница улазио у дедину собу и из ње се враћао са признаницом овереном дединим кажипрстом.

– Деда је рекао да мораш да останеш на ручку, саопштавао би поштару...

Пре неколико година наш крај је погодила незапамћена олуја. Неколико недеља смо били без струје. И деда нам се одледио и усмрдео, па смо га заједно са замрзивачем сахранили иза куће. Срећом брат се сетио да му одломи кажипрст и препарирао га па и даље можемо да оверавамо признаницу од пензије.

Сутра је први.

НИНИНА БАКА

Не могу да се сетим како се звало место где је Нина ушла у аутобус. Сместила се на седишта с моје леве стране: торба до прозора, а она ближе мени. Не знам ни када смо и како почели разговор, али смо га започели као да смо стари знанци.

Касно поподне стигли смо у варошицу у којој је, у кући преко пута места на ком су се заустављали аутобуси, живела њена бака. Пренео сам јој торбу преко улице и поздравили смо се. Када сам се вратио, од возача сам сазнао да ћемо се задржати мало дуже – док не поправе неки ситан квар на аутобусу. После неколико сати сазнали смо да је квар већи него што су претпостављали, па је наставак путовања одложен за јутро.

Нина се у два наврата појавила на прозору и махнула ми. Трећи пут је изашла испред куће. Рекла ми је, сазнавши да ћемо остати до јутра, да би се она и њена бака радовале да им будем гост.

Изненадио сам се када сам видео колико Нина личи на своју баку. И глас им је био готово идентичан. И смејале су се некако истоветно...

После вечере Нина ми је предложила да останем да спавам. Бака је већ била припремила собу и кревет за мене.

Било је касно када ме је Нина одвела у собу и остављајући ме самог – пољубила на вратима. После тог пољупца нисам могао да заспим иако сам био уморан...

Не знам колико је времена било прошло када су се врата отворила.

– Јеси ли будан, чуо се шапат. Донела сам ти још једно ћебе ако затреба... Док је спуштала ћебе на кревет, ухватио сам је за руку и из мрака је увукао под покривач.

Не знам када сам заспао, али сам се пробудио у свануће и угледавши у мом кревету Нинину баку скочио из постеље и у том скоку улетео у одећу и скоро истовремено се нашао на улици испред куће.

Преко пута, из аутобуса, возач ми је довикнуо.

– Ајде, крећемо!

ПРОЗОР

Природно је да смо се обрадовали кад смо добили стан и поред тога што се налазио у оној огромној и ружној згради на крају града. Кад смо дошли да се уселимо, како лифтови нису радили, требало нам је два дана да стигнемо до нашег станчића.

После неколико месеци први пут смо изашли из зграде. Гледао сам у безброј прозора покушавајући да погодим који је наш. Ни отац се није боље сналазио.

Када смо следећи пут излазили отац се сетио да на прозор стави велики црвени чаршав. Одоздо сам радосно гледао у прозор нашег стана на ком се црвенео чаршав. Знао сам да је то наш стан и наш црвени чаршав и због тога сам био срећан и поносан. Кад

год сам имао прилику покушавао сам да радост поделим са другима, показујући им високо горе прозор са црвеним чаршавом.

Временом се један по један прозор почео китити, најпре црвеним, па белим, плавим, зеленим или жутиим чаршавима. Тако да су једнога дана сви прозори били обележени – и опет нисам знао који је наш.

БРАЋА

Са два краја света, у истом дану, у родни град стигле су две сестре. Са њима су стигли и њихови петогодишњи синови – Андреј и Андрија. Довољно слична имена да их деда и баба с муком могу разабрати.

Колико су браћи имена била слична, толико су им се нарави разликовале. Андреј је био тих и миран, а Андрија мали разбојник и хахарин.

Већ прво вече Андреј је утрчао у кућу кроз сузе цедећи притужбу да га је брат, отимајући му играчку, ударио и гурнуо.

Тешећи га тетка му рече:

– Следећи пут, сине, кад покуша да ти узме играчку, удари ти њега, па неће више никад...

– Не могу, тетка – болеће га.

ЈЕСЕН

После михољског лета јесен се озбиљно дала на посао. Лист по лист скида са грана и просипа по улицама и парковима.

Скупљачи лишћа иду у корак с њом – журе да им снег не завеје посао.

ПРИЈАТЕЉ ИЗ ДЕТИЊСТВА

Сретнем пре неки дан пријатеља из детињства. Иде према мени и смеши се. Мислећи да се мени смеши – јавим му се.

– О, здраво. Извини нисам те видео, изненађено ће он.

И данас га, поново, сретнем готово на истом месту. Иде, размахао се и прича нешто невидљивом саговорнику.